

Lieve mensen,

Sinds diaken Filiep verleden weekend in alle missen gezegd heeft dat ik in retraite ben geweest naar Taizé, hebben vele mensen mij deze week aangesproken met de vraag: "Pastoor Luc, Taizé, wat is dat?" Ik wil daar wel eens kort iets over vertellen.

Taizé is een klein dorpje in het mooie Bourgondië, zo 'n 600 km hier vandaan. In 1940 is Roger Schutz, een Zwitserse protestant, daar neergestreken om zich het lot van de toenmalige oorlogsvluchtelingen - vooral Joden - aan te trekken. Maar, hij wilde dat niet alleen doen. Hij verzamelde rond zich een groep broeders die vanuit een sterke religieuze inspiratie dit werk zouden doen. Protestantse broeders die een gemeenschap vormen, dat was al uitzonderlijk op zich, want binnen het protestantisme bestaat er geen traditie van kloosterorden zoals wij dat wel kennen in de katholieke kerk. Roger Schutz beperkte zich ook niet tot de protestantse geloofsovertuiging alleen, neen, ook katholieke broeders van over heel de wereld konden zich aansluiten, en zo is er momenteel in Taizé een sterke, internationale en oecumenische gemeenschap van ongeveer een honderdtal broeders.

Als je nu in Taizé het domein van die broedergemeenschap oprijdt, dan waant ge u als het ware op een festivalweide. Honderden, om niet te zeggen, een paar duizend - zeker in het weekend - vooral jongeren trekken vanuit hun tentjes naar de plaatsen waar ze willen zijn: de lokalen waar je drie keer per dag kunt deelnemen - in verschillende talen - aan een geloofsgesprek o.l.v. een broeder of een andere verantwoordelijke. Ofwel schuiven ze aan in grote open tenten om te eten en er ook samen de afwas te doen. En waar ik nog het meest door getroffen ben, is de stilte en de aandacht waarmee die paar duizend jongeren - gezeten gewoon op de vloer of op een eenvoudig knielbankje - de gebedsdiensten actief meevolgen.

Er is maar één keer per week een eucharistie (op zondag uiteraard), voor de rest drie keer per dag een gebedsdienst. En die gebedsdiensten zijn heel eenvoudig. Er is geen voorganger, alle aanwezigen - zowel de broeders als de andere deelnemers - richten zich naar het Taizé-kruis en enkele mooie iconen vooraan. De broeders zitten gewoon in groep tussen het volk. Eén broeder zet op een klein harmonium het lied in, zonder voorafgaandelijk een kruisteken te maken, en iedereen zingt onmiddellijk mee, zelfs in canon, en zonder dirigent. Het zijn ook heel eenvoudige gezangen, soms maar één of twee zinnen, die vier tot vijf keer herhaald worden, heel meditatief. Het zijn ook vooral lof- en dankgezangen, die de vreugde van het geloven uitzingen. En natuurlijk ook een stukje uit de bijbel in verschillende talen en een lange stilte. En na het avondgebed verdelen de broeders zich rechtstaande over die grote kerkruimte en kan - wie dat wil - een biechtgesprek met één van hen aangaan.

Lieve mensen, je moet het meemaken om het te begrijpen. Wat zoeken en wat vinden die duizenden jonge mensen daar in Taizé? En dat gaat zo nu al tientallen jaren door.

Die jonge mensen uit alle windstreken zouden evengoed naar een muziekfestival kunnen gaan, en ze doen dit wellicht ook, eenmaal thuisgekomen. Maar die week Taizé moet er ook zijn. Stilte, gebed, geloofsgesprekken in groep, ze keren er anders van naar huis terug, getuigen ze.

Zo 'n Taizé-week doet mij ook nadenken: er is nog meer geloof - ook onder jongeren - dan wij soms denken. Misschien zoeken wij het met onze kerk soms te ver of mikken wij te hoog en verwachten te veel van gelovige al of niet jonge mensen. Ik weet het niet. We moeten in elk geval blijven hopen en zoeken hoe kerkgemeenschap te vormen, waarbij elk zichzelf mag zijn.

In de Sint-Michielsbeweging hier te Kortrijk is er ook elke maand een Taizéontmoeting voor jongeren en in Bissegem één voor volwassenen. Daar wordt niet te veel gepreekt of gemoraliseerd,

maar vooral gebeden en het geloof vreugdevol uitgezongen. Misschien een uitnodiging om ons daar ook eens door te laten inspireren.